

בס"ד. ש"פ וארא, ראש־חודש שבט, ה'תשכ"ג

(הנחה בלתי מוגה)

וְהָיָה מידי חודש בחדשו ומידי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחוות לפני גו'.¹ וצריך להבין הענין בזה, וגם מהו אומרו יבוא כל בשר גו', בשר דייקא.

(ב) **וַיִּוְבֶן** ע"פ המבואר במאמר של רבינו הזקן (משבת חנוכה תקנ"ג)², שמקדים תחילה לבאר מאמר רז"ל³ שכר מצוה מצוה, ובכלל צריך להבין מהו הענין שהתורה הבטיחה שכר בעולם הבא, דלכאורה הי' טוב יותר שלא היו יודעים כלל מענין השכר, כדי שלא תהי' העבודה על מנת לקבל פרס⁴. אך הענין הוא, שהידיעה אודות השכר נוגעת לעבודה עצמה, כיון שמהשכר מובן כיצד צריך להיות אופן העבודה.

והענין בזה, דהנה, ענין השכר בעוה"ב הוא עליית הנשמות בג"ע דרך העמוד כו'.⁵ ובדוגמת זה הו"ע העלי' ביום השבת. וכדי שתוכל להיות עלי' זו, צריכה להיות כללות העבודה דששת ימי המעשה, כמ"ש⁶ ששת ימים תעבוד גו' בחריש ובקציר, כידוע שענין החרישה הוא לרפויי ארעא⁷, ורק לאח"ז יכול להיות ענין הזריעה, שע"ז תהי' אח"כ הצמיחה כו'. וכן הוא בעבודת האדם, שצריך לרפויי ארעא הוא הגוף, להכניע אותו שלא יומשך אחר תענוגי עוה"ז, ע"ז שבכל דבר יעשה היפך רצון הגוף כו'. ולאח"ז יכול להיות ענין הזריעה, כמ"ש⁸ אור זרוע לצדיק, דקאי על התומ"צ כפי שהם חדורים באהבת ה', כי ואהבת בגימטריא ב"פ אור⁹, שהו"ע אור ישר ואור חוזר¹⁰, המשכה והעלאה. ואח"כ נעשה גם ענין הקצירה כו'.¹¹

(1) ישעי' טו, כג — סיום וחותם הפטרת שבת ראש חודש.
 (2) נדפס לאח"ז במאמרי אדה"ז הקצרים ע' קסא ואילך (בג' נוסחאות).
 (3) אבות פ"ד מ"ב.
 (4) שם פ"א מ"ג.
 (5) ראה זהר ח"א ר"ט, א. ח"ב ר"א, א. תו"א מגילת אסתר ק, סע"ב ואילך.
 (6) תשא לד, כא.
 (7) מו"ק ב, ב. וראה לקו"ת האוינו עד, ב ואילך. ובכ"מ.
 (8) תהלים צו, יא. וראה לקו"ת בחוקותי מח, א.
 (9) שער הכוונות כוונת ק"ש דרוש ח'. פרי עץ חיים שער הק"ש פכ"ג. פכ"ה.
 (10) מאמרי אדה"ז תקס"ח ח"א ע' תקלת. אוה"ת ברכה ע' א'תצג ואילך. סה"מ פר"ת ע' קס ואילך.
 (11) בזכרון אחדים, שחרישה היא עבודה מלמטה למעלה, זריעה היא המשכה מלמעלה למטה, ואח"כ קצירה — שגם היא עבודה מלמטה למעלה.

ג) **אמנם** כל זה הוא בששת ימי המעשה, אבל ביום השבת כתיב: 'בחריש ובקציר תשבות, שאז אין צורך בענין החרישה כו', והיינו¹², שמצד תוספת קדושת השבת, אין צריך לשבר את עצמו כו'. אך לאחר השבת צריך להתחיל עוד הפעם בעבודת החרישה לרפויי ארעא, כדי שיוכל לעלות ולהתכלל במדריגה עליונה עוד יותר בשבת שלאח"ז, וכמו בעוה"ב, שתמיד מתעלה הנשמה בעילוי אחר עילוי. וזהו גם מה שאומרים בקידוש לבנה¹³ כשם שאני רוקד כנגדך ואיני יכול לנגוע בך, שזהו כמשל שנים שרוקדים זה כנגד זה, שכאשר יתקרבו זל"ז לא יוכלו לרקוד, וצריכים להתרחק זמ"ז כדי לחזור ולהתקרב כו'. וכן הוא בשמשא וסיהרא¹⁴, שבהתקרבות הסיהרא לשמשא מתמעט אורה, וכל מה שמתרחקת ה"ה מתגדלת והולכת, ואח"כ מתחילה להתקרב ומתמעטת כו'. וענינו בעבודת האדם, שמצד הקירוב והעלי' דיום השבת נרגש אצלו שיש דרגא נעלית יותר שאינו יכול להגיע אלי', וזהו שאיני יכול לנגוע בך, כי לית מחשבה תפיסא ביי¹⁵, ולכן צריך לחזור ולבטל את עצמו כו', לרפויי ארעא, כדי שעי"ז יוכל להתעלות למדריגה נעלית יותר.

ד) **וזהו** והי' מידי חודש בחדשו ומידי שבת בשבתו יבוא כל בשר גו'. דהנה, תכלית העבודה היא לפעול שגם גשמיות העולם יתעלה ויוכלל באלקות, שזהו הדיוק במ"ש יבוא כל בשר, בשר דייקא, שאפילו הבשר הגשמי יתקרב לשרשו ויבוא להשתחוות לפני ה'¹⁶. וענין זה נעשה ע"י העבודה במשך ששת ימי המעשה בענין החרישה כו', לרפויי ארעא, להכניע את הגוף הגשמי, שעי"ז יבוא גם הבשר הגשמי להשתחוות כו', שזהו העילוי שנעשה ביום השבת. אך גם לאחרי שנעשית העלי' דשבת ע"י הקדמת עבודת החרישה כו' בששת ימי המעשה, הנה כיון שבשבת שלאח"ז צ"ל עלי' למדריגה נעלית יותר, וכן מידי שבת בשבתו (ומידי חודש בחדשו), לכן מיד לאחרי השבת הקודמת צ"ל עוה"פ העבודה דששת ימי המעשה שלאח"ז, לרפויי ארעא כו', ועי"ז תהי' עלי' למדריגה נעלית יותר ביום השבת שלאח"ז¹⁷.

(12) ראה גם לקו"ת שה"ש לח, ד.
 (13) מסכת סופרים פ"כ, ב.
 (14) ראה מאמרי אדה"ז תקס"ח שם (ע' קס"ח).
 (15) תקולט. אוה"ת ברכה שם (ע' א'תצד). סה"מ
 (16) ראה גם מאמרי אדה"ז הקצרים שם (ע' קס"ח).
 (17) חסר הסיום (המו"ל).
 פר"ת שם (ע' קסב ואילך).